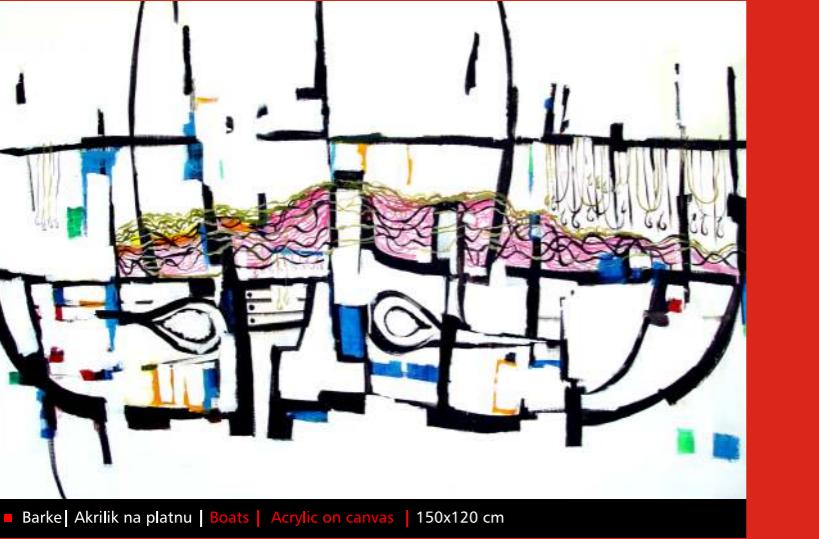

14-24.8.2007.
Gradska galerija Kotor

■ Kuće I, II, III | Akrilik na platnu | Houses I, II, III | Acrylic on canvas | 70x60 cm

■ Barke | Akrilik na platnu | Boats | Acrylic on canvas | 150x120 cm

■ Lutke | Akrilik na platnu | Dolls | Acrylic on canvas | 150x120 cm

■ ATELIER: Old Town, Marojeice Kaboge bb
20000 Dubrovnik, Hrvatska
+385 (0)91 / 501-3318

■ ART GALLERY: Hotel Dubrovnik Palace
+385 (0) 91 / 584-4946

■ E-mail: info@romana-milutin.com
www.romana-milutin.com

■ Izložba u organizaciji
kulturnog centra "Nikola Đurković"

■ Tiskat: ABgrafika
www.abgrafika.hr

■ Naknada: 1500 komada

■ Grafička priprema: fabris(c)design

Romane
ROMANA MILUTIN FABRIS

Predgovor

ROMANA MILUTIN je slikarica koja slika, djelatna zato i plodna, i pri tome redovno podastire u gradu svog sudsinskog određenja, kako egzistencijalno tako i inspirativno, redovito i povjerljivo, tragove svog umjetničkog zanosa.

Decenijama je ljetni Dubrovnik, a dio i zimskog, bio zanesen možda više osobom umjetnici, nego i njenim djelom. Vrijeme je išlo na ruku djelu i izdvojilo ga i izdvaja sve više od osobe. Zaboravljamo Romanu - sjećamo se slike. Ljudi ipak prolaze brzo. Gledam u njene posljednje uredke i ne mogu zatomiti osjećaj ushićenja zbog činjenice da se stanje duha ne poklapa sa fizičkom stvarnošću. Priznajmo, bar toliko, Romana je sve mlađa. Kako bi inače bez tog svojstva mogla učiniti na svojim platnima i Dubrovnik sve mlađim i svijetlijim, svjetlijim do nepostojanja. Ni stare ni nove povijesne traume nisu a na njenim platnima zgnusnule, potamnile, pretvorile u politički ili sudsinski simbol. Naprotiv, na njima se grad rasvijetlio do skoro prepoznatljivog nepostojanja. Plohe bez prostora, svedenost na bjelinu, sve bjelji i bjelji, i da nije vegetacije, mirisnih ružmarina, bugenvile, hortenzija, glicinija, bršljana, kamen bi da se stopi sa svjetlošću. Ne bih o dekorativnosti, ljupek orijentalnoj plošnosti, dopadljivoj kaligrafiji, ne bih o svemu onome što privid ozbiljne kritičarske poze može svrstati u neki estetski potrošeni standard, naprotiv, bih o značenju toga pristupa i

tog rukopisa jednostavnog do naivnosti, nelukavog do dirljivosti. Kao da svi mi zajedno sa autoricom ne znamo što su trendovi, umjetničko intelektualne poze, konceptualni novumi, provokacija (anti) estetske inovacije ecc... Ništa od toga, već samo ustrajna inzistiranja na osnovnim sredstvima platna i boje (za velikoga Boga predmet nam je slikarstvo). I u tom sigurno - nesigurnom prostoru okušanog, prokušanog i za neke potrošenog medija Romana istrajava, povjerljiva više sebi nego nama, možda i u nemoći da odustane (?), ali zasigurno u moći da svjedoči svoj odnos sa predmetom bavljenja.

Uzvišenim govorom struke mogao bih i ovako tvrditi: Ako ovako nastavi, pretvorit će joj se Dubrovnik u maljevičevski bijeli kvadrat na bijelom polju, i to bi izgledalo logična evolucija suodnosa umjetnik - prostor, ali osjećam i slutim da će bugenvile i glicinije narušiti čistoću koncepta i da će se njihova raskoš i dalje nametati zen - budističkoj svedenošći oblika na čisti znak. U sve siromašnijim kontinuitetima naših lokalnih tradicija, nevina, zato dirljiva vjernost Romane Milutin Dubrovniku, poziva i grad da joj bar malo uzvrati istom mjerom. Većom ne može, jer nam se i po ovoj izložbi njena

Don Branko Sbutega (2003. g.)

Introduction

ROMANA MILUTIN is an industrious, therefore a prolific painter who paints the traces of her artistic rapture and displays them regularly and confidentially in the city of her fatal destination, fatal both to her existence and her inspiration.

It may be that the summer Dubrovnik, and a good part of it in winter, was over decades taken far more with her personality, rather than with her oeuvre. Time has been on the side of her opus, however, separating the oeuvre from her personality every day the more - one forgets Romana, and remembers her paintings. People come and go so fast, anyway. While looking at her latest works I can't suppress the exhilaration by the fact that the state of the spirit does not evolve in parallel to the state of the body. Let's admit at least that much - Romana is younger and younger. How else could her canvases make Dubrovnik look ever younger and ever brighter, brighter to non-existence? No old or recent historical trauma has made (Dubrovnik) denser, darker, with no political or fatal symbols. Surfaces without space, reduction to whiteness, all whiter and whiter, and were it not for the vegetation, the fragrant rosemary, the bougainvilleas, the hydrangea, the wistaria, the ivy... the stone would melt with the light. I don't want to discuss the decor, the cute oriental flatness, an appealing calligraphy; I would not go into all those things that can qualify a seemingly serious critique as some

ROMANA MILUTIN FABRIS

Don Branko Sbutega (2003. g.)

obsolete aesthetic standard; quite the contrary: I want to talk about the meaning of her approach and her calligraphy, simple to naivety, genuine to touchiness. As if we all, Romana included, did not know what a trend is, what is an artistic intellectual pose, the conceptual novum, the provocation of (anti) aesthetic innovations, etc... none of the sort, it goes only for the consequent insistence on the essential properties of the canvas and the dye (for great Lord, we are talking about painting!). So in that safe - unsafe space of this tested, examined medium, to some also a medium of past days, Romana persists, confiding more with herself than with us, maybe also out of an impotence to give up (?), but certainly out of the power to show her relation to the object shown.

Using the sophisticated idiom of the profession, I could as well put it this way: continuing this way, her Dubrovnik will turn into a Malevichian white square on a white surface, which in turn would present a logical evolution of the interaction between the artist and the space. Yet I sense it that the bougainvilleas and the wistaria will ruin the purity of the concept and that their luxury is going to impose itself to the Zen-Buddhist reduction of the form down to pure air over and over again. The growingly poor continuities of our local traditions and the immaculate, therefore touching devotion of Romana Milutin to Dubrovnik, call for the city to reciprocate at least in part. A total reciprocation can not be expected - hers seems too big, anyway, at this exhibition alone.

BIOGRAFIJA

ROMANA MILUTIN FABRIS je rođena 1941. godine u Dubrovniku. Godine 1960. završila je primijenjenu umjetnost u Splitu i Zagrebu. Studirala je na Akademiji primijenjene umjetnosti. Bila je dobitnica međunarodne stipendije austrijske vlade "Sommer Akademie fur Bildende Kunst", Salzburg, kod poznatog slikarskog majstora Oskara Kokoschke. Bila je na studijskim putovanjima u Austriji, Njemačkoj, Italiji, Holandiji, Švicarskoj, Mađarskoj, Engleskoj, Francuskoj, Americi, Južnoj Americi, Japanu i SSSR-u.

Od 1964. godine do danas izlagala je na više od stotinu samostalnih izložaba i sudjelovala na više od stotinu pedeset kolektivnih izložaba u zemlji i inozemstvu. Članica je HDLU-a i ULUPUD-a. Živi i radi u Dubrovniku.

BIOGRAPHY

ROMANA MILUTIN FABRIS was born in 1941 in Dubrovnik. In 1960 she graduated from the High School of Applied Arts in Split and Zagreb, and she graduated from the Academy of Applied Arts. She subsequently obtained an international scholarship from the Austrian government to attend the "Sommer Akademie fur Bildende Kunst" in Salzburg and study under famous master Oskar Kokoschka.

Since 1964, Romana has had more than one hundred solo exhibitions and has participated in more than one hundred and fifty collective exhibitions, both in Croatia and abroad. She has been invited to study and work in Austria, Germany, Italy, Holland, Switzerland, Hungary, England, France, America, Japan and USSR. Romana is a member of HDLU and ULUPUD.

She lives and works in Dubrovnik.